

Mi-am amintit că mi-a spus că se simte manevrată ca la jocul de-a baba oarba.

— Deci, bănuielile ei sînt justificate... după ce mi-ați spus... adevărul?

Mulțumit, a ridicat un deget.

— Exact. Parcă lăuda un elev deosebit de perspicace, dar orb, tot atît de neînțeles de orb ca și una dintre reginele lui Lewis Carol în fața lui Alice, spre marea mea uimire. Misiunea ta acum este să-i cîștigi încrederea. Te rog să-i împărtășești toate suspiciunile cu privire la rațiunile mele. Acordă-le crezare. S-ar putea să-ți întindă tot felul de curse. Din cînd în cînd, dacă o ia razna, obiectează. Nu uita că există în permanență și o parte rațională în psihicul ei divizat și că se pricepe de minune să-i păcălească pe medici, tehnica acestora fiind să le facă pe plac pacienților pînă la absurd. Sînt sigur că îți va înșira o poveste despre cît de persecutată este de mine și va încerca să te cîștigue de partea ei.

Dacă nu în fapt, cel puțin în gînd mi-am mușcat limba.

— Dar dacă toți știm acum că nu poate fi Lily?

— Asta a căzut. Eu sînt un milionar excentric. Ea și sora ei sînt două actrițe aduse aici de mine – va inventa ea cine știe ce motiv aiurit, încercînd să te facă să crezi că am făcut-o pentru a-mi împlini scopurile mele ticăloase. Ar putea fi de vreo natură suspectă sexuală. Trebuie să-i ceri dovezi... continuă el, fluturînd o mînă, ca și cum rolul meu era prea clar ca să mai fie nevoie de detalii.

— Ce se întîmplă dacă încearcă iar figura de anul trecut, să mă convingă să o ajut să scape?

Mă privi cu ochi severi, amenințători.

— Trebuie să-mi spui imediat, dar nu prea cred. A învățat lecția atunci cu Mitford. Și nu uita, indiferent cîtă încredere pare să aibă în tine, nu e adevărat. Vei susține, bineînțeles, în continuare că nu mi-ai spus nici un cuvînt despre cele întîmplute în cursul vizitei tale trecute.

— Bineînțeles, i-am răspuns eu zîmbindu-i.

— Sînt convins că știi ce vreau să obțin. Vreau ca biata fată să ajungă să-și dea seama de adevăratele ei probleme, forțînd-o să recunoască natura situației artificiale pe care am creat-o cu toții aici. Primul ei pas valabil către normalitate îl va face atunci cînd se va opri și va spune: Aceasta nu este lumea reală. Nu sînt relații umane normale.

— Are vreo șansă?

— Puține, dar are. În special dacă îți joci rolul bine. S-ar putea să nu aibă încredere în tine, dar o atragi.

— Îmi voi da toată silința.

— Mulțumesc. Am mare încredere în tine, Nicholas. Mi-a întins mâna. Sînt bucuros că te-ai întors.

Ne-am despărțit, dar după cîțiva pași m-am întors ca să văd încotro pornise. Mi se părea că a luat-o spre Moutsa. Nu-l credeam că ieșise să facă mișcare. Venisem la Bourani hotărît, după atîtea ore pierdute în speculații futilе, să mă îndoiesc în egală măsură de el și de Julie. Dar știam că trebuie să stau acum cu ochi de vultur pe ea. Bătrînul se ocupase cu psihiatria, știa să hipnotizeze; acestea erau fapte dovedite, iar nimic din ceea ce îmi spusese ea nu putea fi dovedit. Mai exista și eventualitatea, din ce în ce mai verosimilă, ca amîndoi să se fi aliat ca să mă tragă pe sfoară. În cazul acesta, Julie Holmes era tot atît de ea însăși pe cît fusese Lily Montgomery.

Apropiindu-mă de casă și traversînd aleea de pietriș, nu am văzut pe nimeni. Am sărit treptele și am trecut încet colțul casei spre galeria pardosită cu dale de sub colonade.

Ea se afla în picioare sub o arcadă, cu fața către mine, pe jumătate în soare, jumătate în umbră și – a fost o surpriză, trebuia să mă fi așteptat – în haine moderne; o bluză albastră cu mîneacă scurtă, o pereche de pantaloni albi de plajă cu cordon roșu. Era în picioarele goale, părul lung era lăsat în jos, s-ar fi potrivit perfect în ambianța oricărui mare hotel mediteraneean. Fără să mă gîndesc prea mult, am constatat că este atrăgătoare în vestimentația modernă ca și în travesti, o frumusețe care atrăgea toate privirile chiar și atunci cînd nu folosea artificii.

S-a întors spre mine cînd am apărut, dar am tăcut amîndoi nejustificat și ne-am privit cu oarecare bănuială. Părea ușor surprinsă, ca și cum ar fi presupus că nu voi veni, s-a liniștit, dar s-a ținut la distanță. Simțeam că se gîndește că am surprins-o necostumată, nu știa cum o să reacționez. Era ca o femeie care-i arată bărbatului rochia cea nouă, pe care acesta va trebui să o plătească. Își coborî privirea. Eu, pe de altă parte, aveam conștiința existenței lui Alison, a zilei petrecute pe muntele Parnas, un vag sentiment al vinovăției, al adulterului. Am stat așa cîteva secunde. Mă privi

din nou cum stăteam în continuare la câțiva metri de ea, cu sacul de călătorie în mână. Mai era ceva la ea, începuse să se bronzeze, avea pielea de culoarea mierii. Am încercat să o înțeleg ca un psiholog sau ca un psihiatru, însă am abandonat.

— Îmbrăcămintea modernă își vine bine, îi spusei eu.

Ezită, parcă zilele care ne despărțiseră o făcuseră să gândească diferit.

— L-ai întâlnit?

Pe cine să întâlnesc? Greșisem, devenise nerăbdătoare. A, bătrînul? Da. Tocmai a ieșit să se plimbe.

Bănuiala nu s-a curmat; mă privea insistent. Apoi spuse cu o indiferență ușor de sesizat:

— Vrei un ceai?

— Nu-mi strică. Mulțumesc.

Fără zgomot, traversă dalele în picioarele goale pînă la masă. Lîngă ușa camerei de muzică se afla o pereche de espadrile. Îi urmăream mișcările: scăpărînd un chibrit, aprinzînd lampa cu spirt și punînd ceainicul pe suport. Îmi evita privirea jucîndu-se cu bucata de muselină pusă deasupra farfuriilor de mîncare, se vedea cicatricea de la încheietură. Era bosumflată. Mi-am aruncat sacul lîngă perete și m-am apropiat.

— Ce ai?

— Nimic.

— Nu știu ce ți-a spus, dar eu nu te-am înșelat. Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi s-a uitat din nou spre masă. Am încercat o conversație de salon: Tu unde ai petrecut?

— Pe iaht.

— Unde?

— O croazieră în insulele Cyclade.

— Mi-a fost dor de tine.

Nu a spus nimic. Refuza să mă privească. Anticipasem tot felul de reacții pentru întoarcerea mea, dar, evident, nu și aerul că mai bine nu aș fi venit. M-a cuprins o teamă, era prea încordată, prea pierdută, și fiind atît de frumoasă, nu-mi puteam închipui că nu există nimeni în viața ei.

— Am impresia că Lily nu mai există.

Mi-a dat răspunsul cu ochii către masă.

— Nu pari mirat.

— Nu mă mai miră nimic aici. Ea respiră adânc. Iar am răspuns greșit. Care este rolul tău oficial acum?

Se așeză. Apa probabil că fiersese o dată pentru că a și început să șuiere. Brusc ridică privirea spre mine. Întrebarea care a urmat era evident o acuzație.

— Și la Atena, ți-a fost bine?

— Nu. Și nici nu m-am întâlnit cu prietena mea.

— Maurice ne-a spus că te-ai întâlnit.

L-am înjurat în gând și m-a apucat groaza mincinosului de a fi prins.

— Mă mir. Acum cinci minute nu știa nimic. M-a întrebat dacă am văzut-o.

Privirea ei era lăsată în jos.

— Și de ce nu v-ați văzut.

— Ți-am mai spus. Totul s-a terminat.

Turnă puțină apă fiartă în ceainicul de porțelan și traversă terasa ca să o deșerte. Când se întoarse, am adăugat:

— Și pentru că știam că mă întorc la tine.

Se așeză și scoase dintr-o cutie o linguriță cu ceai pe care o puse în ceainic.

— Mănîncă. Dacă ți-e foame.

— Mai curînd mor de curiozitate să știu de ce te porți ca și cum am fi doi străini.

— Pentru că asta și sîntem.

— De ce nu-mi răspunzi care este rolul tău actual?

— Pentru că știi răspunsul.

Ochii violet-cenușii mă fixau, priveau direct. A luat vasul de pe foc și a turnat apa fiartă în ceainic. Punînd vasul înapoi pe suport, a stins flacăra și a spus:

— Nu te-aș condamna cu adevărat pentru că mă consideri nebună. Chiar și eu mă întreb din ce în ce mai des dacă nu sînt. Tonul glasului ei deveni și mai sec. Îmi pare rău dacă ți-am stricat o scenă bine pregătită. Zîmbea fără veselie. Vrei lapte din ăsta scîrbos de capră sau lămîie?

— Lămîie.

Am simțit apoi o mare ușurare. Făcuse un lucru pe care nu l-ar fi făcut dacă ceea ce bătrînul îmi spusese era adevărat – sau numai dacă ar fi fost înnebunitor de parșivă sau parșiv-nebună, bătîndu-l

astfel la propriul lui joc. Mi-am amintit de o vorbă învățată la școală: întotdeauna trebuie să crezi explicația cea mai simplă. Dar am continuat cu precauție:

- De ce să cred că ești nebună?
- De ce să cred că nu ești ceea ce ești?
- Oare de ce?

— Pentru că întrebarea pe care tocmai mi-ai pus-o dovedește că nu ești. Ea îmi întinse ceașca: Ceaiul.

— Ei bine, eu nu cred că reprezinți un caz special de schizofrenie.

Mă privea, însă nu era convinsă.

— Nu vreți un sendviș, domnule Urfe?

Nu am zîmbit, am lăsat să treacă un moment de tăcere.

— Julie, este absurd. Cădem în toate capcanele acestui om. Am crezut că ne-am înțeles data trecută. Nu avem de ce să ne prefacem cînd el nu este de față. Pe neașteptate, s-a ridicat și s-a îndreptat încet spre capătul colonadei, unde treptele duceau jos la terasa de legume dinspre vest. Se rezemă de peretele casei, cu spatele la mine, cu privirea pierdută spre munții îndepărtați din Pelopones. După o clipă, m-am ridicat și m-am apropiat de ea. Nu s-a sinchisit să se întoarcă spre mine.

— Nu ești tu de vină. Dacă el ți-a spus despre mine tot atîtea minciuni cîte mi-a spus mie, despre tine... Am întins mîna și i-am atins umărul. Ascultă, ultima oară hotărîserăm să avem încredere unul în celălalt. Nefăcînd nici o mișcare în direcția mea, am luat mîna de pe umărul ei.

— Bănuiesc că dorești să mă săruți din nou.

Am fost luat prin surprindere de tonul brusc și naiv.

— Este o crimă?

Își încrucișă brațele și, întorcînd spatele spre perete, mă fixă cu privirea.

— Să te culci cu mine?

— Numai dacă vrei și tu.

Îmi cercetă privirea, apoi și-o lăsă în jos pe a ei.

— Și dacă nu vreau?

— Atunci este clar.

— Poate că nu merită să te mai ostenești.

— Mă jignești.

Fiind îndeajuns de categoric, am potolit-o, și-a aplecat capul și a rămas cu brațele încrucișate.

I-am vorbit mai blînd.

— Ia spune-mi, ce dracu' ți-a povestit?

După o pauză lungă a spus în șoaptă:

— Dacă aș ști ce să cred.

— Instinctul ce-ți spune?

— De cînd am venit aici, instinctul mă înșală. A mai urmat o pauză, după care a dat ușor din cap. Vocea ei avea un ton mai puțin acuzator: Mi-a spus ceva dezgustător despre tine. Că ai fost într-un bordel și că în Grecia bordelurile nu sînt curate și să nu te mai las să mă săruți.

— Și tu crezi că acolo m-am dus?

— Nu știi unde ai fost.

— De ce îl crezi pe el? Nu a răspuns. Eram furios pe Conchis, mai avea și obrăznicia să vorbească de jurămîntul lui Hipocrat. Privind-o cum stătea cu capul lăsat în jos, m-am repezit: Mi-ajunge. Eu plec de aici.

Nici gînd nu aveam, dar m-am îndreptat spre masă ca și cum asta și făceam. Fără să stea prea mult pe gînduri, m-a oprit.

— Te rog. Și după o clipă: N-am afirmat că l-am crezut.

M-am oprit și m-am uitat la ea. Avea o privire mai puțin ostilă.

— Dar așa te comporți.

— Mă comport așa pentru că nu înțeleg de ce-mi spune lucruri pe care știe că nu le cred.

— Dacă era adevărat, trebuia să te avertizeze de la bun început.

— Și noi ne-am gîndit la asta.

— Nu l-ați întreat?

— Ar fi răspuns că atunci a aflat și el. A adăugat apoi pe cel mai dulce ton: Te rog, nu pleca.

M-a privit intens ca să o cred, apoi a lăsat privirea în jos. M-am întors către ea.

— Și tot mai sîntem convinși că este un om nemaipomenit de bun?

— Într-un fel, da; și adăugă: Indiferent ce ar face.

— Mi-a oferit o experiență de telepatie universală.

— Da, știi, ne-a spus.

— Te-a hipnotizat vreodată?